

Probudím se až další den dopoledne. Alice je už pryč a na mě v mobilu čeká zpráva od ní: Jsem v knihovně!

Babička je stále ještě ve mně a dřímá.

Poprvé za celý týden si dovolím postrádat Nicka. Vidím jeho zraněný výraz ve tváři a zastydím se, že jsem něco takového způsobila. Co si o mně teď asi myslí? Že jsem ho využila, napadne mě. Že jsem se ho zbavila, jakmile jsem našla, co jsem hledala, a s tím nechala plavat všechno, co mezi námi bylo. Vlastně jsem přesně tohle udělala. Použila jsem ho, přijímala jsem jeho laskavost i vlídnost všech ostatních. Nebylo to ode mě správné, že jsem odešla, ale ještě horší byl způsob, jakým jsem se s nimi rozloučila.

Dokud nade mnou bude tohle viset, tak se nikam dál neposunu. Kliknu na zprávu od Alice a rychle vytukám odpověď.

Čauky, máš číslo na Charlotte? Budu od vás dvou potřebovat pomoc.

Zatímco čekám, až se Alice s Charlotte dostaví, strávím zbytek dne mytím vlasů – což se ukáže být tou nejlépe terapeutickou a nejlásyplnější věcí, kterou jsem pro sebe mohla udělat. Dám si do nich kondicionér, rozčešu je, po umytí ještě masku, zabalím je do ručníku a prohřeju fénem. Nechám ji působit a mezitím si nalakuju nehty

a zkouknu film, potom ji opláchnu. Ze sprchy vylezu s hlavou zabalenou do ručníku z mikrovlákna a otřu zamlžené zrcadlo, dokud v něm nespátřím ten upřímný, široký úsměv na svých rtech. Čuchance jsou pryč. Vlasová pokožka čistá. Kudrny hydratované a plné života. Hlava i duše lehčí.

Cítím se sama sebou, víc než kdy jindy za poslední měsíce.

Charlotte nakonec přinese víc než tučet šatů a krabičku plnou šperků – nejen svých. Některé patří jejím kamarádkám z našeho patra či poschodí nad námi. „Pár jich je ze sesterstva Kappa, několik ze Sigmý,“ řekne. Ještě že je přehnaně společenská, protože jinak bych dvě hodiny před plesem neměla takový výběr.

Čekala jsem, že se Charlotte bude vyptávat, na co že šaty potřebuju. Plesy univerzitních sesterstev a bratrstev se nekonají takhle brzo po začátku semestru. Ale Alice jí vysvětlila předem, že jde o gala nějakého spolku, a to Charlotte asi přišlo jako dostatečné vysvětlení. Když ani nezmíní, že se Evan na dnešní večer taky vystrojil, začnu přemítat, jakou lež si pro svoji přítelkyni vymyslel. Že jde s klukama hrát PlayStation? Nebo na pivo? Na detailech zas tolik nezáleží, důležité je, že je ona díky lži v bezpečí.

Vyzkouším si desatery šaty, které jsou očividně ušité na někoho s menším poprsím a užšími boky, načež Charlotte vyběhne z pokoje s mobilem v ruce hledat další modely.

Když se nassoukám do jedenáctých šatů, Alice zalapá po dechu a přiřlácně si dlaň na pusku.

Otočím se čelem k zrcadlu, které pokrývá skoro celou plochu našich dveří, a v tu ránu se vtipná, sebekritická poznámka, kterou jsem měla na jazyku, vypaří. Místo toho mi z pusy otevřené dokořán vypadne jen nevěřící zvuk.

„Bree, to jsou ony,“ vydechne Alice. Skrčí se k mým kolenům schovaným pod dlouhými vrstvami tylu, které sahají až na zem, a rozloží materiál sukně kolem mých chodidel. „Moc ti sluší.“